

Radio Suēno

ANNA VERKOUTEREN-
JANSEN

In gedachten 'on
top of the world'

Pieter T'Jonck

Gezien op 04 oktober 2024

De Grote Post, Oostende, in het kader
van het KIEM festival

'Ik ben een god in het diepst van mijn gedachten' verklaarde Willem Kloos in een sonnet in 1894. Alleen, van dat goddelijke blijft niet zoveel over als hij na de volta bekent: 'En toch, zo eindeloos smacht ik soms om rond Úw overdierb're leēn den arm te slaan'. We zijn ons innerlijk teveel én te weinig. We zijn misschien God in onze gedachten, maar die God is hopeloos alleen. Anna Verkouteren- Jansen past aan dat tekort een mouw in twaalf minuten 'Radio Suēno'.

13 OKTOBER 2024

Van buiten ziet Radio Suēno eruit als een ruimtecapsule, maar binnen is het een cocon, een piepklein art déco salon of een radiostudio met dikke gordijnen rondom het indirect verlichte ronde plafond. Het is net groot genoeg voor één reuzengrote bruine zetel in leder die je stevig vastgrijpt als je erin gaat zitten. Eens je een koptelefoon hebt opgezet gaat het gordijn voor de ingang toe en licht het bordje 'On air' aan. Van dan af ben je twaalf minuten alleen.

Lee Hazlewood doorbreekt de stilte met de wat dubbelzinnige song 'Your sweet love' (1966) over een man die keer op keer bijna zwicht voor de verlokkingen van een vreemde vrouw maar dan net op tijd denkt aan *your sweet love*. Hazlewood had echt wel het patent op dat soort bitterzoete ballads. Nog voor de song halverwege is hoor je echter allerlei huiselijke geluiden zoals haastige stappen of een ratelend rolluik. Terwijl iemand vlakbij de microfoon een sigaret opsteekt valt de song weg.

Na enkele tellen stilte kruipt elektronische percussie op een kussen van zachte synthesizerklanken je oor binnen: de eerste tonen van 'Shadows from nowhere', het eerste (en enige?) succes van de Italo-disco groep Blue Gas. Een vrouwenstem met een hilarisch overdreven Spaans accent verwelkomt je daarbij in Radio Suēno, Radio Droom. Ze stelt zichzelf voor als Marisol ('Zee en zon') en voegt eraan toe dat het 4.30 's ochtends is. Haar programma richt zich tot al wie door gepieker de slaap niet kan vatten. Zij zal *solace* (verlichting, troost)

brenge 'with my sharp honey tongue'.

De larmoyant-melancholische song van Blue Gas krijgt weer even alle ruimte vooraleer Marisol je inpeert hoe zinloos het leven is. 'Life is a sweaty business'... Genadeloos vervolgt ze dat jezelf verwennen niet de juiste remedie is. Het enige wat wél helpt is dromen, en dromen dat iemand anders dezelfde droom deelt. Net dan begint de zetel je rug, hals en benen intens te masseren.

Ondertussen ratelt Marisol maar door, over intergalactische reizen naar 'fruity planets' en 'fruity beaches' waar je alle zin voor ruimte en tijd verliest. Als de gitaren van Blue Gas gieren op de achtergrond als huilende mensen verlies ik ook echt even alle gevoel voor ruimte en tijd. De mechanische massage palmt heel mijn bewustzijn in.

De simpele waarheid dat je altijd hopeloos alleen bent met je gedachten, waar je bovendien niet eens de baas over bent.

Voor Marisol ben ik nu op weg naar de goede planeet, want 'de echte troost is het besef dat het hele universum ontstond in jouw geest'. Blijf zoeken naar je droom, al is dat op de meest onwaarschijnlijke plaatsen, raadt Marisol aan. En weet dat je niet alleen bent, want Marisol is er voor jou. Ze (of toch die massagestoel) omhelst je nu helemaal, als 'a benevolent force behind all things'. Ze besluit: 'The power of our mind prevails. In dreams we are all the same'.

Daarop eindigt de radio-uitzending even abrupt als ze begon. Marisol kondigt nog 'On top of the world' van The Carpenters aan en verdwijnt uit de ether. Je blijft alleen met die kleffe song over de liefde die alles goed maakt.

Het is een bizar, ontvutcherend ontwaken. Ik besef achteraf nog nauwelijks wat ik allemaal hoorde door de bedwelmende ervaring van de discosound, de stem, de intense massage en het zacht wisselende licht. Wat betekende het? Dat je God bent in het diepst van je gedachten, zolang er maar 'een Marisol' in de buurt is? Ook al is dat dan maar een mechanische massagestoel? Gaat dit over escapisme, of steekt Anna Verkouteren-Jansen de draak met het me-tijdperk, of zelfs met de Westerse metafysica à la 'je pense, donc je suis'.

Zelfs als ik de tekst achteraf nog eens beluister durf ik het niet met zekerheid zeggen. Wellicht ervaart iedereen in deze stoel iets heel anders. Nochtans is de *bottomline*, denk ik, de simpele waarheid dat je altijd hopeloos alleen bent met je gedachten, waar je bovendien niet eens de baas over bent. Ze worden altijd gekoloniseerd door anderen die er ongevraagd in rondlopen. Idem voor je lijf: zonder aanraking is het slechts een zwaar, log en onwillig ding. Willem Kloos wist het al, maar Anna Verkouteren-Jansen maakt het met minder omhaal, en meer humor, op twaalf minuten duidelijk. Ook dat is kunst.